

Ibrugtagen nødvendige Attest henhører under de direkte under Stadsbygmesteren sorterede Bygningsinspektører. Til denne Tvedeling af den egentlige Bygningsmyndighed kommer, at forskellige Spørgsmaal af speciel Art afgøres af særlige Myndigheder, saasom Politi, Sundhedskommission, Fabriktilsyn m. v. Alt i alt bliver Behandlingen og Afgørelsen af en Byggesag efter Omstændighederne baade indviklet og besværlig.

Paa et meget tidligt Tidspunkt rejstes Spørgsmaalet om en Ændring med Hensyn til den ovenfor omhandlede Tvedeling af Bygningsmyndigheden. Allerede i Motiverne til Lovforslaget af 1871 (Rigsdagstidende 1871, Tillæg A. Sp. 1001) hedder det: „Kjøbenhavns Magistrat har gjentagne Gange andraget paa, at den ved Lov af 17. Marts 1856 § 94 oprettede Bygningskommission maa blive ophævet og de til den henviste Sager underlagte Magistraten. Disse Andragender have navnlig støttet sig til, at allerede Loven om Kjøbenhavns kommunale Anliggender af 4. Marts 1857 henviser til en saadan Ordning, for saa vidt det i sammes § 1 bestemmes, at Kongen kan henlægge de Bygnings- og Brandpolitiet vedkommende Sager under Magistraten, og at denne Henlæggelse allerede har fundet Sted ved Loven af 15. Maj 1868, for saa vidt angaar de Brandpolitiet vedrørende Sager, der ere beslægtede med og staa i nøje Forbindelse med Bygningssagerne. Magistraten har derhos fremhævet, at en saadan Omordning vilde være stemmende med det i øvrigt i Administrationen gennemførte Princip at foretrække den departementale Bestyrelse for den kollegiale, samt hævdede, at der i Magistraten findes den tilstrækkelige tekniske Indsigt hos den Borgmester, hvem det hele kommunale Bygningsvæsen er underlagt, understøttet af Stadsbygmesteren, Stadslægen, Stadsingeniøren og Brandinspektøren, hvis Sagkundskab staa til Magistratens Raadighed, for saa vidt den behøves.“ Regeringen mente dog paa daværende Tidspunkt ikke at burde efterkomme Kommunalbestyrelsens Henstilling, og det uanset at der to Aar forinden — ganske vist under en anden Justitsministers Ansvar — fra Ministeriet selv var tilstillet Københavns Kommunalbestyrelse til Betænkning et Forslag til „Lov om Henlæggelse af de Bygningspolitiet i Kjøbenhavn vedkommende Sager under Kjøbenhavns Magistrat“, et Forslag, der da selvfølgelig ogsaa havde faaet Kommunalbestyrelsens Tilslutning (B. F. 1869—70, S. 143 og 1870—71, S. 39, 52 og 58). Et Skridt hen imod kommunalt Selvstyre blev dog gjort ved Loven af 1871, for saa vidt som man gik over til kommunal Udnævnelse saavel af Stadsbygmesteren, der tidligere udnævntes af Kongen, som af Bygningsinspektørerne, der tidligere udnævntes af Justitsministeriet. I denne Forbindelse kan ogsaa erindres om, at Bygningsmyndigheden paa Frederiksberg ved Lov Nr. 53 af 21. Februar 1923 henlagdes til Kommunalbestyrelsen samtidig med, at Bygningskommissionen ophævedes.

At Skridtet nu bør tages over til fuldt kommunalt Selvstyre, kan der antagelig ikke rejses nogen Tvivl om, navnlig naar det tages i Betragtning, dels at der ved § 7 foreslaas genoprettet en Bygningskommission med relativ selvstændig Myndighed i visse Sager, dels at der ved § 9 sikres de byggende Adgang til i vigtigere Sager at paaanke Magistratens Afgørelser til Indenrigsministeren. Uden i øvrigt at komme nærmere ind paa Udformningen af Bygningsvæsenets fremtidige administrative Ordning, jfr. herom § 6, Stk. 3 skal det bemærkes, at saavel Stadsbygmester-Embedet som den nuværende Bygningsinspektion tænkes opretholdt, og at den i 1932 ad administrativ Vej gennemførte delvise Centralisering af Byggesagernes Behandling, ved Oprettelse af et for Magistraten og Bygningskommissionen fælles „Byggesagskontor“, tænkes videre udbygget.

ad § 7.

Medens Redegørelsen med Hensyn til den foreslaaede nyoprettede Reguleringskommission naturligt knyttes til det paagældende Afsnit af Loven (Afsnit III, Kap.